

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **OLMAN SERVICE s.r.o.**, IČ 26293102
sídlem Jakuba Obrovského 1389/1b, Brno
zastoupen advokátkou Mgr. Eliškou Barthelemy
sídlem Národní 58/32, Praha 1

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2020, č. j. 5783/1.30/20-5, sp. zn. S9-2019-463

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou dne 4. 11. 2020 u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „inspektorát“) ze dne 8. 7. 2020, č. j. 27463/9.30/19-15 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým

rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se měl dopustit tím, že třem cizinkám ukrajinské státní příslušnosti (paní M. P., paní I. H., paní I. S.) umožnil na pracovištích obchodní společnosti BAUHAUS k. s. (dále jen „společnost BAUHAUS“) výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, tedy závislé práce spočívající v provádění úklidových prací mimo pracovněprávní vztah, a zároveň těmto třem cizinkám ukrajinské státní příslušnosti umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti, tedy bez platného povolení k zaměstnání, a dále že dvěma cizinkám ukrajinské státní příslušnosti (paní M. H. a paní T. Y.) umožnil na pracovištích společnosti BAUHAUS výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, tedy závislé práce spočívající v provádění úklidových prací mimo pracovněprávní vztah. Za to byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v rozhodném znění (dále jen „přestupkový zákon“) a § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 350 000 Kč.

2. Z obsahu správního spisu soud mimo jiné zjistil, že dne 26. 11. 2018 provedl inspektorát na prodejnách společnosti BAUHAUS na adrese Strážní 852/7, Brno a na adrese Řečkovická 3/555, Brno kontrolu podle § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu § 3 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“) a podle § 125 v rozsahu § 126 zákona o zaměstnanosti. Daného dne byly na uvedených prodejnách zjištěny při výkonu úklidových prací výše jmenované cizinky ukrajinské státní příslušnosti, které do „Seznamu kontrolovaných fyzických osob“ uvedly, že pracují pro „OLMAN spol. s r.o.“ (paní Y. a paní S.) a pro „OLMAN“ (paní H., paní P. a paní H.). O výsledku kontroly byl dne 5. 2. 2019 pořízen protokol č. j. 2996/9.71/19-6 (dále jen „protokol o kontrole“), a to se závěrem, že uvedené cizinky vykonávaly na předmětných pracovištích závislou práci, a že tuto práci vykonávaly pro žalobce, který jim tak umožnil výkon nelegální práce.
3. Z protokolu o kontrole vyplývá, že na pracovištích byl v den konání kontroly sepsán záznam o poskytnutí součinnosti s panem Šmídem, zaměstnancem společnosti BAUHAUS, s paní H., s paní Y. a s paní S., dále byly Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „cizinecká policie“), sepsány protokoly o výsledku účastníka řízení, a rovněž byl následně sepsán záznam o poskytnutí součinnosti s jednatelem žalobce.
4. Pan Š. v rámci poskytnuté součinnosti mimo jiné uvedl, že pracovnice, které na pracovišti na adrese Strážní uklízí, má na starosti pan P. z OLMANu. Dále pan Š. sdělil, že dnes je vpustil na pracoviště, evidenci jejich docházky neeviduje. Uvedl, že vše funguje tak, že ve smlouvě je definovaný počet lidí z OLMANu, který musí během otevírací doby na daném pracovišti zajistit úklid. Pokyny k práci cizinkám dávají zaměstnanci společnosti BAUHAS – spíš jde o upozornění na nedostatky, je možné si uklízečky volat i místním „rozhlasem“. Za úklid zodpovídá OLMAN. Pracovní prostředky (kýbl, prachovka, smeták) je OLMANu, pokud by potřebovaly něco mimořádného, tak by to poskytl BAUHAUS. OLMAN fakturuje úklidové práce jako celek.
5. Paní H., která podle protokolu o kontrole pracovala v prodejně v ulici Strážní, mimo jiné v rámci poskytnuté součinnosti uvedla, že pracuje pro paní P., pro OMLAN nepracuje. BAUHAS má smlouvu s OLMANem a OLMAN má smlouvu s paní P. V BAUHAUSu pracuje jeden týden, 8 hodin denně od podnělí do pátku, od 6 do 14 hodin – stanovil jí to

vedoucí z OLMANu, pan P. Práci jí vysvětlily uklízečky, které na pracovišti pracovaly před ní. Někdy BAUHAUS zavolá, že uklízečky mají přijít na informace a tam jim řeknou, co mají dělat, volají je rozhlasem. Má podepsanou smlouvu s paní P., ale ta jí smlouvu nedala s sebou. Pracuje jen v BAUHAUSu. Peníze jí dává paní P. oproti podpisu, 75 Kč na hodinu. Na otázku, se kterými kolegy pracuje na pracovišti a zda dělají stejnou práci jako ona, odpověděla, že paní P. a paní H., které byly také kontrolovány, dělají stejnou práci.

6. Paní Y., která podle protokolu o kontrole pracovala v prodejně v ulici Řečkovická v tričku s nápisem „OMLAN FACILITY SERVICES“, v rámci poskytnuté součinnosti mimo jiné uvedla, že pracuje pro společnost OLMAN spol. s r.o. asi 2,5 roku, pondělí až pátek, 40 hodin týdně, od 7 do 14 až 15 hodin s přestávkou na oběd, docházku si nezapisují. Na otázku, do jí přiděluje a kontroluje práci odpověděla, že mají rozpis práce od společnosti OLMAN a zmínila pana S. ze společnosti OLMAN a jeho telefonní číslo. Dále sdělila, že má dohodu o provedení práce se společností ANESA, neví přesně, kdy jí podepisovala. Pracuje 2 až 3 měsíce, potom odjede na Ukrajinu, potom zase zpět. Nikde jinde v Čechách nepracuje. Odměnu jí vyplácí OLMAN proti podpisu, neví přesně kdo. Na pracovišti pracuje s paní S.
7. Paní S, která podle protokolu o kontrole pracovala v prodejně v ulici Řečkovická v tričku s nápisem „OMLAN FACILITY SERVICES“, v rámci poskytnuté součinnosti mimo jiné uvedla, že pracuje pro OLMAN, asi 5 měsíců, od pondělí do neděle od 6:30 do 12 hodin. Práci jí přiděluje a její kontrolu provádí pan S. z OLMANu. Nemá žádnou pracovní smlouvu, ani dohodu, je tu stále na zkoušku. Nepracuje někde jinde. Odměnu jí vyplácí jedenkrát za měsíc pan S. oproti podpisu, dostává 70 Kč na hodinu. Na pracovišti pracuje s paní Y.
8. Z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 26. 11. 2018, č. j. KRPB-264702-9/ČJ-2018-060022-SV, sepsaného cizineckou policií vyplývá, že paní H. byla kontrolována v prodejně v ulici Strážní. Na otázku, kdo je jejím zaměstnavatelem, odpověděla, že se domluvila přes známé a přišla pracovat. pracovní dokumenty nemá. Práci vykonává asi měsíc, od pondělí do pátku, od 6:15 do 14 nebo 15 hodin. Sama si zapisuje docházku, pak ten lístek má někomu dát, neví komu. Na otázku, kdo určoval práci a dával k ní pokyny, odpověděla, že poprvé jí to ukázaly „holky M. a M.“ a potom už věděla, co a jak. Kvalitu práce kontrolovali lidi z BAUHAUSu, ti je volali a na konkrétní práci a pak jim podepsali, že práci v konkrétním úseku vykonali. Na otázku, kdo poskytoval pracovní prostředky a pomůcky, odpověděla, že to přivezli nějakí chlapi a dali jí je, tričko OLMAN tam bylo, tak si ho vzala. Má informaci o odměně 50 až 70 Kč za hodinu, zatím dostala pouze 1 000 Kč zálohu, předaly jí to „holky, které tam pracují“. Kdo jí peníze poslal, neví.
9. Z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 26. 11. 2018, č. j. KRPB-264703-9/ČJ-2018-060022-SV, sepsaného cizineckou policií vyplývá, že paní P. byla kontrolována v prodejně v ulici Strážní, kdy na sobě měla tričko s logem OLMAN. Uvedla, že na pracovišti pracuje příležitostně, celkem asi 20 dnů, od 9 do 14:45 hodin. Na otázku, kdo je jejím zaměstnavatelem, odpověděla, že OLMAN. Smlouvu podepsanou nemá, domluvila se přes známé. Na otázku, kdo určoval práci a dával k ní pokyny, odpověděla, že co má dělat, jí ukázala starší paní, která má trvalý pobyt. Kvalitu práce kontrolovali zaměstnanci OLMAN. Pracovní prostředky a pomůcky jí poskytoval OLMAN. Výše její odměny je 50 Kč na hodinu, zatím nic nedostala.

10. Z protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 26. 11. 2018, č. j. KRPB-264704-9/ČJ-2018-060022-SV, sepsaného cizineckou policií vyplývá, že paní S. byla kontrolována v prodejně v ulici Strážní, kdy na sobě měla tričko s logem OLMAN. Na otázku, kdo je jejím zaměstnavatelem, odpověděla, že pan S. ze společnosti OLMAN. Smlouvu pro dané zaměstnání nemá, jen se ústně domluvila s panem S. Práci vykonává od konce července, 5 dnů v týdnu, od 6:30 do 12 hodin. Na otázku, kdo určoval práci a dával k ní pokyny, odpověděla, že pořád dělá stejnou práci, nikdo jí neříká, co má dělat. kontrolu práce prováděl manažer v BAUHAUSu nebo pan S. Pracovní prostředky a pomůcky jí poskytl pan S. Výše její odměny je 70 Kč na hodinu, dostala už 4 výplaty, 15 až 18 tisíc.
11. Dne 17. 1. 2019 poskytl inspektorátu součinnost pan M. O., jednatel žalobce. Uvedl mimo jiné, že úklid žalobce zabezpečuje vlastními zaměstnanci, pomocí subdodavatelů, spolupracuje mimo jiné s BAUHAUSEm. S paní P. nespolečně pracuje, snad někdy v minulosti. Ze zemí mimo Evropskou unii žalobce nikoho nezaměstnává. S kontrolovanými cizinkami nemá uzavřený pracovněprávní vztah. Jejich pracovní dobu neevviduje. Společnost DOLCE VITA CLEAN s.r.o. (dále jen „společnost DOLCE VITA CLEAN“) má v BAUHAUSEch na starosti úklid, ne celý, mají „informaci od do můžou uklízet, nic víc“. Všechny pět cizinek by mělo uklízet pro tuto společnost, se kterou má žalobce smlouvu o dodávce úklidu. (pozn. Tuto smlouvu jednatel žalobce v rámci poskytnutí součinnosti doložil, smlouva je součástí spisového materiálu). Na otázku, jakým způsobem by se řešila nemožnost kontrolovaných cizinek vykonávat práci na pracovišti (např. z důvodu nemoci), jednatel žalobce odpověděl, že co se týká 26. 11. 2018, výpadek lidských sil na pracovišti v ulici Strážní řešil zaměstnanec žalobce, pan P., společně s oblastním managerem – M. O., zaměstnankyní žalobce. Se společností DOLCE VITA CLEAN už žalobce nespolečně pracuje. Hypoteticky platilo, že dané práce personálně zajišťoval subdodavatel, pokud by se nám ozval BAUHAUS, že nepřišli lidé na úklid, řešil by to žalobce vlastními zaměstnanci. K dotazu, kdo vykonával práci před tím, než ji začaly vykonávat kontrolované cizinky, jednatel žalobce uvedl, že nezná odpověď. Na otázku, jakou práci kontrolované cizinky vykonávají a jak vědí, co konkrétně mají na pracovišti vykonávat, jednatel žalobce odpověděl, že paní O. dá kontaktní osobě subdodavatele (DOLCE VITA CLEAN) rozpis prací podle oddělení (úseků), ve kterých je nutné soustavně udržovat pořádek. Tento rozpis se od subdodavatele dostane k vedoucímu oddělení BAUHAUSu, který tak ví, kdy se u něj bude uklízet, a taky stvrzuje, že práce byly provedeny v požadovaném rozsahu a kvalitě. Za výkon kontrolovaných pracovníků odpovídá DOLCE VITA CLEAN „kontr. osobě a mj. BAUHAUSU“. Pracovní prostředky, které potřebují, nemají kontrolované pracovníce od žalobce.
12. Součástí spisového materiálu je také čestné prohlášení jednatele společnosti DOLCE VITA CLEAN, že kontrolované pracovníce dne 26. 11. 2018 na zmíněných prodejnách společnosti BAUHAUS pracovaly jménem uvedené společnosti coby subdodavatele.
13. Ke spolupráci se společností DOLCE VITA CLEAN následně žalobce ve svém vyjádření ze dne 10. 10. 2019 uvedl, že vzhledem k množství zakázek se při poskytnuté součinnosti jednatel žalobce pouze mylně domníval, že kontrolované cizinky pracují pro společnost DOLCE VITA CLEAN, přičemž v tomto omylu byl utvrzen shora zmíněným čestným prohlášením. Žalobce následně zjistil, že jeho subdodavatelem byla společnost BA-ST s.r.o. (dále jen „společnost BA-ST“; pozn. nyní zapsána v obchodním rejstříku jako BA - ST s.r.o. v likvidaci), na základě smlouvy o dodávce úklidu ze dne 8. 10. 2019. V souladu

s objednávkami žalobce ze dne 19. 10.2018 a 22. 10.2018 tato společnost provedla úklidové práce ve sjednaném rozsahu. Kontrolované cizinky tak byly zaměstnankyně společnosti BA-ST, a to na základě dohod o provedení práce. Společnost BA-ST jim vyplácela odměnu. Své tvrzení žalobce dokládal smlouvou o dodávce úklidu uzavřenou mezi žalobcem a společností BA-ST, kopií generální plné moci udělené společností BA-ST panu V. G., objednávkami na úklidové práce na měsíc listopad 2018, rozpisem prací, výkazem práce, záznamem o převzetí úklidových prací v měsíci listopadu 2018, fakturami vystavenými společností BA-ST žalobci za provedené úklidové práce, dokladem (potvrzením banky) o úhradě faktury, kopiemi dohod o provedení práce a kopiemi výdajových pokladních dokladů k paní H., paní S., paní H. a paní P.

14. Žalobce následně po celou dobu správního řízení setrval na své argumentaci, že kontrolované cizinky vykonávaly práci pro společnost BA-ST. Navrhoval provedení výslechu pana S., zaměstnance žalobce, a pana G., zmocněnce společnosti BA-ST.
15. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným spácháním přestupku, který měl spočívat v tom, že umožnil výkon nelegální práce paní H. a paní Y. mimo pracovněprávní vztah a že umožnil výkon nelegální práce paní P., paní H. a paní S. mimo pracovněprávní vztah a bez povolení k zaměstnání, za což mu byla uložena pokuta ve výši 350 000 Kč.
16. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že inspektorát považuje skutkový stav za náležitě zjištěný v souladu se zásadou materiální pravdy. Inspektorát nepovažoval za nutné provést výslech pana S. ani pana G., neboť byl toho názoru, že jejich vyjádření by nemohla ke skutkovému stavu přinést ničeho nového. Inspektorát uvedl, že dotčené cizinky ve skutečnosti vykonávaly závislou práci pro žalobce, neboť je to právě žalobce, vůči kterému dochází k naplnění znaků závislé práce a právní vztahy se „subdodavateli“ jsou uzavírány jen „papírově“ za účelem zastření skutečného stavu věci.
17. Znaky závislé práce považoval inspektorát za naplněné, neboť kontrolované pracovnice na daných pracovištích vykonávaly práci osobně. Stejně tak byl podle inspektorátu naplněn znak soustavného výkonu práce, neboť pracovnice vykonávaly práci v rozmezí delších časových období.
18. Znak nadřízenosti žalobce a podřízenosti pracovníků považoval inspektorát rovněž za prokázaný. Byl to žalobce, díky kterému mohly cizinky na pracovišti vykonávat práci. Paní S. a paní P. jako svého zaměstnavatele označily „společnost OLMAN“, paní Y. za svého zaměstnavatele označila společnost OLMAN spol. s r.o. – byly tak přesvědčeny, že vykonávají práci pro žalobce, nikoli pro subdodavatele. Paní H. sdělila, že nepracuje pro společnost OLMAN, přizpůsobila se však pracovní době stanovené zaměstnancem žalobce, panem S. Pracovnice, které za svého zaměstnavatele výslovně neoznačily žalobce, vykonávaly na pracovišti stejnou práci jako pracovnice, která uvedla, že pracuje pro obviněného. Dále to byl žalobce (nikoli případní subdodavatelé), který odpovídal, za kvalitu práce uvedených pracovníků na pracovištích, o čemž svědčí i „Záznam o provedeném úklidu“ umístěný na pracovišti v ulici Řečkovická, kde je uveden kontakt na žalobce v případě nespokojenosti. Dále v případě absence pracovníků na pracovišti by danou situaci musel řešit žalobce (vlastními zaměstnanci), jak potvrdil jednatel obviněného. Také vedoucí obchodního centra, pan Š., byl přesvědčen, že uvedené pracovnice jsou zaměstnankyně žalobce.

19. Dále inspektorát uvedl, že se znakem nadřízenosti a podřízenosti úzce souvisí i další znak závislé práce, a to výkon práce na základě pokynů obviněného jako zaměstnavatele. Nelze však požadovat, aby zaměstnavatel vždy ukládal zaměstnanci konkrétní příkazy k výkonu práce, když mnoho činností zaměstnance jsou činnostmi samostatnými a plynou z jeho náplně práce, a práci si tak zaměstnanec organizuje jak podle svých možností a schopností sám. V daném případě považoval inspektorát za potvrzené, že pracovním pokyny uděluje žalobce, a to prostřednictvím pana P. na pracovišti v ulici Strážní a pana S. na pracovišti v ulici Řečkovická, nikoli ze strany subdodavatelů (společností DOLCE VITA CLEAN či BA-ST). Ani na jednom z pracovišť nebyl zjištěn žádný zástupce těchto subjektů. Žádná z pracovníků ani vedoucí obchodního centra společnosti BAUHAUS, pan Š., se o těchto subjektech nezmínili.
20. Inspektorát považoval za naplněnou i hospodářskou a osobní závislost uvedených pracovníků. Ty očekávaly odměnu za svou práci, a proto se podřídily pokynům žalobce. To, že nebylo prokázáno, že to byl žalobce, který jim odměnu poskytoval, neznamena, že se vůči žalobci nejednalo o závislou práci. V daném případě je nepochybné, že odměna byla nutně stanovena od provedené práce pro žalobce na daných pracovištích.
21. Co se týká výkonu práce jménem žalobce, inspektorát uvedl, že pracovníce vystupovaly vůči ostatním pracovníkům na pracovišti jako zaměstnanci žalobce (nikoli jménem subdodavatelského subjektu), jménem žalobce zde poskytovaly služby a žalobce za jimi odvedenou práci vystavoval fakturu společnosti BAUHAUS.
22. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalobce v rámci své odvolací argumentace rozporoval především nedostatečně zjištěný skutkový stav (nebylo prokázáno, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedené cizinky vykonávaly závislou práci pro žalobce) a vyšší pokuty.
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že spáchání správního deliktu bylo prokázáno a správní delikt, jehož spáchání je žalobci kladeno za vinu, je řádně popsán na str. 2 až 18 prvostupňového rozhodnutí, a proto na napadené prvostupňové rozhodnutí odkázal. Jinak by opakovaně vyjadřoval totéž, pouze jinými slovy. Na podporu svého postupu poukázal žalovaný na judikaturu, ze které vyplývá, že prvostupňové a napadené rozhodnutí spolu tvoří jeden celek, a že požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí nelze chápat jako nárok odvolatele na explicitní reakci na každou a jakoukoliv jednotlivou odvolací námitku. Přesto však žalovaný považoval za potřebné se k některým odvolacím námitkám žalobce vyjádřit, přičemž tak učinil na str. 6 až 9 napadeného rozhodnutí.
24. Pokud jde o sankci, došel žalovaný k závěru, že její odůvodnění je řádné a dostatečné, a dále se ztotožnil se způsobem jejího vyměření i s její výší.

II. Argumentace žalobce

25. V rámci prvního okruhu žalobních námitek žalobce brojí proti nezákonnosti postupu inspektorátu spočívající v neprokázání naplnění znaků výkonu závislé práce.
26. Paní H. v době kontroly vykonávala práci na kontrolovaném pracovišti teprve týden. Těžce lze tedy dovést závěr o soustavnosti práce. Paní H. tvrdila, že jejím zaměstnavatelem je paní P., která jí i vyplácí peníze. mezi žalobcem a paní H. tedy nemohl být vztah nadřízenosti a podřízenosti. Paní H. uvedla, že jí práci vysvětlily ostatní uklízečky a když je něco potřeba udělat, tak jí to řeknou lidi z Bauhausu. Je tedy

zpochybněno, že práci uvedené pracovníci zadával žalobce. Inspektorát tak neprokázal u paní H. existenci všech znaků závislé práce bez pochybnosti.

27. Paní P. uvedla, že vykonává práci příležitostně. Nelze tak dovodit soustavnost práce. Současně nebylo prokázáno, kdo jí uděloval pokyny k práci. Paní P. pouze uvedla, že jí starší paní, která má trvalý pobyt ukázala, co má dělat. Inspektorát se nezabýval tím, kdo skutečně paní P. pokyny k práci uděluje. Ani zde tak nebyly naplněny znaky závislé práce.
28. Paní H. uvedla, že jí práci ukázaly ostatní dvě spolupracovnice a kontrolu práce prováděli zaměstnanci Bauhausu. O společnosti OLMAN se vůbec nezmínila. Inspektorát si nemůže z výpovědi pracovnice vybírat účelově ty argumenty, které vyhovují jeho závěrům a zbylé argumenty bez zjevné logiky zcela opomenout zhodnotit. Paní H. v době kontroly nebyla vyplacena. Inspektorát tak nemohl dojít k závěru, že to bude zrovna žalobce, kdo jí mzdu vyplatí. Touto skutečností se inspektorát nezabýval. Ani u paní H. nebyly naplněny znaky závislé práce.
29. Paní Y. sice uvedla, že pracuje pro společnost OLMAN. Zmínila však přímo společnost Olman s.r.o. (odlišnou od žalobce), při jejíž kontrole dospěl inspektorát k závěru, že nebyly shledány žádné nedostatky. Inspektorát si tedy opět vybíral ke svým závěrům pouze ty části výpovědi, které pasovaly do jeho závěrů a zcela opomíjel skutečnosti, které tento závěr zpochybňovaly.
30. Tvrzení pracovníc nelze považovat za důvěryhodná, neboť se terminologicky neorientovaly v pokládaných otázkách. Paní Y. tak např. uvedla, že jejím zaměstnavatelem je společnost Olman spol. s r.o., kdy toto samozřejmě není pravdou, jelikož má pracovní smlouvu uzavřenou se společností BA-ST s.r.o., jak to ostatně konstatoval i inspektorát. U paní Y. rovněž nebyla prokázána soustavnost práce, když uvedla, že pracuje 2 až 3 měsíce a následně odjede na Ukrajinu. S touto skutečností se inspektorát nijak nevypořádal.
31. Ani u paní S. nebyly prokázány znaky závislé práce. Paní S. neuvedla, kdo přesně jí uděluje pokyny k práci. Pouze řekla, že práci kontroluje buď manažer v Bauhausu nebo pan S. z OLMANu. Znovu zmínila pouze jméno OLMAN, a ne jméno žalobce. Inspektorát nevysvětlil, na základě čeho došel k závěru, že jsou u této pracovnice naplněny znaky závislé práce.
32. Žalobce připomíná výpověď pana Š., který uvedl, že pěti pracovnícím dávají pokyny k práci zaměstnanci Bauhausu. Toto tvrzení nekoresponduje s výpovědí některých pracovníc, které rovněž uvedly, že pokyny k práci či kontrolu provedené práce provádějí zaměstnanci Bauhausu. Pokud by inspektorát správně vyhodnotil výpověď pana Š., musel by dospět k závěru, že žalobce neumožnil výkon nelegální práce.
33. Inspektorát tedy pouze účelově využil části výpovědí, které potřeboval ke svému závěru. Pouze obecně shrnul znaky závislé práce a na tyto bez bližšího vysvětlení napasoval části výpovědí pěti žen. Části, které se mu nehodily, inspektorát ponechal stranou.
34. Žalovaný zcela převzal závěry inspektorátu a nezabýval se námitkami žalobce o nenaplnění všech znaků závislé práce. Žalobce nesouhlasí s tvrzením správních orgánů, že vztah mezi žalobcem a společností BA-ST je účelový. Žalobce pak nesouhlasí ani s tím, že inspektorát v rámci správního řízení nepřiznal důkazní sílu smlouvě o úklidu, fakturám ani objednávkám uzavřeným mezi žalobcem a společností BA-ST, jelikož dle názoru

inspektorátu ničeho neprokázaly. Žalobce dokládá fakturu č. 20181027 ze dne 30. 11.2018 za úklidové práce za měsíc listopad 2018 vystavenou společností BA-ST a potvrzení o zaplacení částky přesahující dva miliony Kč ze dne 19. 12. 2018 z UniCredit Bank na účet společnosti BA-ST. Z ekonomického pohledu by bylo naprosto nelogické a pro žalobce nevýhodné, aby zaplatil za úklidové služby společnosti BA-ST a současně, aby vyplácel mzdu jednotlivým pracovnícím.

35. Dále žalobce namítá porušení zásady legitimního očekávání obsažené v § 2 odst. 4 zákona 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a principu právní jistoty. Žalobce byl kontrolován na pracovišti v Českých Budějovicích Oblastním inspektorátem práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu, kde došlo k podezření na výkon nelegální práce občanem Ukrajiny. Žalobce následně předložil danému oblastnímu inspektorátu práce smlouvu se svým dodavatelem služeb, na základě které dospěl tento inspektorát k závěru, že na straně žalobce nebyly zjištěny žádné nedostatky, tedy ani ve vztahu k umožnění výkonu nelegální práce. Oblastní inspektorát práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu následně zahájil se subdodavatelem žalobce řízení a toho pokutoval i za porušení zákona. Jako důkaz pro předmětné tvrzení žalobce předkládá rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 1453/5.71/20-23. I v nyní souzené věci žalobce od počátku poukazuje na existenci smlouvy se subdodavatelem služeb, který je zaměstnavatelem pracovníků a zároveň je tím, vůči komu jsou pracovníci v poměru závislé práce.
36. V rámci druhého okruhu žalobních námitek žalobce namítá procesní vady postupu inspektorátu, nevyhovění principů vyšetřovací zásady a svévolné hodnocení důkazů.
37. Podle žalobce nebylo řádně provedeno dokazování.
38. Žalobce namítá porušení § 51 odst. 2 správního řádu. Inspektorát použil jako podklad pro své rozhodnutí listinný důkaz v podobě protokolu o kontrole. Inspektorát však nenařídil k provedení tohoto důkazu ústní jednání, ani nezaslal žalobci oznámení o provedení důkazu mimo ústní jednání. V obdobném případě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120 zrušil rozhodnutí správního orgánu.
39. Žalobce dále namítá, že vedoucím kontroly, který měl předložit svůj průkaz k zahájení kontroly, byla ve skutečnosti osoba jiná, než uvádí protokol o kontrole. Oznámení o jmenování paní G. P., která předložila průkaz vedoucího kontrolní skupiny, bylo žalobci doručeno až po zahájení kontroly.
40. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že protokoly o výsledku účastníka správního řízení ze dne 26. 11. 2018 s paní H., P. a S. byly použity jako listinné důkazy. Podle § 53 odst. 6 správního řádu se o provedení důkazu učiní záznam do spisu. Ve spise inspektorátu však není žádný záznam o provedení těchto důkazů. I v tomto případě měl správní orgán povinnost sepsat protokol o provedení důkazu listinou. Inspektorát žalobci neoznámil, že bude provádět důkaz listinou mimo jednání a ani o takovém provedení důkazu nese-psal protokol. Tím upřel žalobci možnost vyjádřit se k prováděnému důkazu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 Afs 125/2011-163).
41. Žalobce také namítá, že inspektorát nedostatečně aplikoval zásadu vyšetřovací. Inspektorát sám nevyhledával důkazy, které by svědčily ve prospěch žalobce. Takové důkazy dokonce ignoroval či se jimi odmítl zabývat a provést je. Žalobce měl povinnost prokázat vinu žalobce mimo rozumnou pochybnost, což nesplnil. Je pochybné, zda se

inspektorát snažil zjistit skutečnosti, které jsou jen ve prospěch žalobce, když používal pouze části tvrzení vyslychaných osob, která byla v neprospěch žalobce a tvrzení, která byla ve prospěch žalobce, ignoroval. Žalovaný k této vadě řízení nepřihlížel.

42. Žalobce se neztotožňuje s tvrzením inspektorátu, že důkaz prostřednictvím výsledku zmocněnce společnosti BA-ST byl předem znevěrohodněn. K tomuto znevěrohodnění mělo dle napadeného rozhodnutí dojít tím, že žalobce prve uvedl, že je to společnost DOLCE VITA CLEAN, která zaměstnává dané pracovnice. Žalobce se však dopustil pouhého omylu, kdy mu nebyl znám převod činnosti na společnost BA-ST, přičemž o tomto svém omylu informoval kontrolující orgán a svá tvrzení korigoval. Přesto však inspektorát tento neúmyslný a korigovaný omyl v tvrzení žalobce považoval za překážku samotného připouštění výsledku zmocněnců společnosti BA-ST.
43. Žalobce namítá, že při zkoumání viny žalobce vycházel inspektorát zejména z protokolu o kontrole a nahradil dokazování pouhým převzetím závěrů z protokolu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Mimo výslech jednatele žalobce neprovedl skoro žádné další dokazování. Inspektorát odmítl provést žalobcem navrhovaný výslech zmocněnce společnosti BA-ST a manažera zakázek žalobce s tím, že jejich vyjádření by nemohla přinést nic nového. Neodůvodnil však, na základě čeho dospěl k takovému závěru. Žalobce uvádí, že je to právě společnost BA-ST, vůči které vykonávají pracovnice závislou práci, na což žalobce ve svých námitkách upozorňoval. Důkazy navržené žalobcem byly potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 správního řádu. Prvostupňové i napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a tím dochází k porušení zásady materiální pravdy.
44. Napadené rozhodnutí neobsahuje řádné zhodnocení důkazů. Žalobce také namítá selektivní hodnocení důkazů. K výpovědi pracovnic žalobce uvádí, že je nelze považovat za plně důvěryhodné, neboť pracovnice mnohdy kvůli své pochopitelné neznalosti problematiky uvádějí tvrzení, která jsou ve vzájemném rozporu.
45. Žalovaný odepřel žalobci právo na spravedlivý přezkum, když k námitkám žalobce proti závěrům inspektorátu uvedeným na stranách 14 až 18 prvostupňového rozhodnutí pouze v plném rozsahu odkázal na tyto závěry inspektorátu rozporované žalobcem.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

46. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje podanou žalobu zamítnout, odkazuje na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí a k některým z žalobních bodů argumentuje podrobněji.
47. Žalovaný uvádí, že prvostupňové i napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 3 správního řádu na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Řízení bylo vedeno a rozhodnutí byla vydána v souladu se zásadami správního řízení. Skutkové závěry byly řádně zdůvodněny a jsou zcela přezkoumatelné. Při hodnocení se vycházelo ze skutečného stavu věci a provedených důkazů.
48. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebylo přihlédnuto k jeho vyjádřením a k jím předloženým důkazům. Žalobcem doložená smlouva o dodávce úklidu uzavřená se společností BA-ST ze dne 8. 10. 2018, doložené faktury, objednávky a jednotlivé dohody o provedení práce nemají vypovídající hodnotu ke skutkovému stavu, tedy že závislou práci výše zmíněných pracovnic umožnil obviněný, resp. jestli vůči obviněnému byly naplněny

znaky závislé práce. Tyto pouze dokazují existenci obchodněprávního vztahu mezi žalobcem a společností BA-ST, nikoli to, že by jmenované pracovnice vykonávaly závislou práci na kontrolovaných pracovištích pro společnost BA-ST, tedy že jejich práce naplnila definiční znaky závislé práce vůči této společnosti.

49. Žalovaný uvádí, že v dané věci došlo k naplnění všech definičních znaků a leitmotivů závislé práce.
50. Zcela jistě došlo k naplnění znaku soustavnosti, a to u všech pracovnic s ohledem na dostatečně dlouhou dobu výkonu práce. Soustavnost nelze zaměňovat s dlouhodobostí.
51. K žalobním tvrzením ohledně udělování pokynů k práci žalovaný uvádí, že pan Šmíd ze společnosti BAUHAUS sice skutečně uvedl, že společnost BAUHAUS pracovníkům zadává pokyny k práci, nicméně své vyjádření ihned korigoval, kdy dodal, že by to úplně „nenazval jako pokyny k práci, spíše je upozorňuji na nedostatky“. Pan Š. dále uvedl, že pracovnice má na starosti pán ze „společnosti OLMAN“, pan P., za úklid zodpovídá „společnost OLMAN“, pracovní prostředky jsou společnosti „OLMAN“ a je to „společnost OLMAN“, která společnosti BAUHAUS fakturuje úklidové práce jako celek.
52. Žalovaný odmítá tvrzení žalobce, že by řádně neprovedl protokol o kontrole. Žalobce byl v souladu s § 51 odst. 2 správního řádu vyrozuměn, že dne 1. 10. 2019 bude v budově inspektorátu uskutečněno provádění dokazování listinnými důkazy mimo ústní jednání, přičemž je jeho právo být u provádění dokazování přítomen. Svého práva žalobce využil, o provádění dokazování byl pořízen protokol č. j. 27463/9.30/19-6, který zástupci žalobce stvrdili svými podpisy. Ze strany 2 uvedeného protokolu vyplývá, že mezi provedenými důkazy byl i protokol o kontrole. K obsahu protokolu se žalobce opakovaně vyjadřoval v podáních ze dne 10. 10. 2019, ze dne 10. 8. 2020 a konečně v podané žalobě.
53. K námitkám ohledně pochybení při zahájení kontroly žalovaný uvádí, že v protokolu o kontrole není uvedeno, že by byla zahájena předložením průkazu Mgr. et Mgr. G. P. Naopak na straně 1 protokolu je uvedeno, že kontrola byla zahájena předložením průkazu inspektora Ing. J. P. Žalovaný dodává, že zákon nestanovuje, že kontrola musí být zahájena předložením průkazu pouze vedoucího kontrolní skupiny. Dle názoru žalovaného kontrola může být zahájena předložením průkazu kteréhokoli člena kontrolní skupiny [viz § 5 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“)]. Kontrolní řád v § 4 odst. 2 věta druhá zakládá povinnost určit vedoucího kontrolní skupiny tam, kde kontrolu provádí více kontrolujících. Určení vedoucího kontrolní skupiny má však účinky směrem dovnitř kontrolní skupiny, vedoucí kontrolní skupiny, kromě vyřizování námitek (§ 14 odst. 1 kontrolního řádu), nedisponuje žádnými jinými právy či povinnostmi vůči kontrolovaným osobám, které by ostatní členové kontrolní skupiny neměli.
54. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou doručenou zdejšímu soudu dne 15. 2. 2021 s tím, že vyjádření žalovaného fakticky ilustruje problematičnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce se nemůže ztotožnit s tím, že závěry žalovaného jsou řádně odůvodněny a přezkoumatelné. Žalovaný jen obecně odkázal na závěry inspektorátu ohledně znaků závislé práce na str. 14 až 18 prvostupňového rozhodnutí, což nelze považovat za řádné vypořádání námitek, které směřovaly právě k (ne)naplnění znaků závislé práce. K podrobné argumentaci žalobce stran dokazování a znaků závislé práce žalovaný jen obecně tvrdí, že řádně hodnotil důkazy a rozhodl v souladu se zásadou materiální pravdy, konkrétní námitky však nijak nevyvrací. Žalovaný odmítl provést

důkaz výsledkem jednatele společnosti BA-ST, nezabýval se ani faktem, že to nebyl žalobce, který pracovním poskytoval odměnu. Žalovaný neodůvodnil, proč z některých protichůdných vyjádření pracovníků vzal za průkazné právě ty svědčící v neprospěch žalobce. Pokud by žalovaný závěry inspektorátu meritorně přezkoumal, musel by dospět k závěru, že znaky závislé práce naplněny nebyly. Žalobce se důrazně ohrazuje proti tomu, že by naplňoval ten znak závislé práce, kterým je výkon práce podle pokynů zaměstnavatele. Žalobce nejen že zaměstnavatelem není, ale vůbec nenaplňuje potřebnou hospodářskou závislost zaměstnance na zaměstnavateli, jak ji vyložil Nejvyšší správní soud, ani nenese riziko hospodářského neúspěchu. Na podporu své argumentace žalobce odkazuje na závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-135. Podle žalobce žalovaný ani inspektorát ve svých rozhodnutích neskrývají, že některá vyjádření a důkazní prostředky vyvrací možnost naplnění znaků závislé práce. Nelze tak dospět k závěru o zjištění skutkového stavu beze všech pochybností. Závěrem žalobce uvádí, že uložená pokuta může mít likvidační dopad na fungování žalobce, ale i zásadní dopad na životy jeho zaměstnanců, kteří jsou jinak znevýhodněni na trhu práce, a jimž žalobce poskytuje pracovní uplatnění.

IV. Ústní jednání

55. Při ústním jednání dne 15. 12. 2022 obě strany setrvaly na své dosavadní argumentaci a procesních stanoviscích a odkázali na svá písemná podání ve věci.
56. Pokud jde o návrhy žalobce na dokazování, krajský soud uvádí následující. Listinami, které jsou součástí správního spisu (tj. napadené rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí, smlouva o dodávce úklidu, protokol o kontrole, námítky žalobce proti protokolu o kontrole, odvolání žalobce, doplnění odvolání, faktura č. 20181027, potvrzení o platbě z UniCredit Bank) soud nedokazoval, neboť jsou součástí správního spisu a žalobce jimi argumentoval již v řízení před správními orgány.
57. Soud v rámci jednání provedl k důkazu protokol o výsledku jiné kontroly provedené Oblastním inspektorátem práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu (protokol o kontrole ze dne 26. 3. 2020, č. j. 1453/5.71/20-23). V rámci této kontroly nebyla dle žalobce vůči němu vyvozována žádná odpovědnost za spáchání přestupku. Podle uvedeného protokolu byl kontrolovanou osobou žalobce. Kontrola byla zaměřena mj. na umožnění výkonu a výkon nelegální práce. Je zde konstatováno, že se žalobcem byla dne 14. 1. 2020 zahájena kontrola na pracovišti BAUHAUS v Českých Budějovicích, kde prováděly úklidové práce dvě osoby ukrajinské státní příslušnosti. Jedna z nich nevěděla, pro koho pracuje a uvedla, že úklid provádí za svoji známou. Druhá kontrolovaná osoba mimo jiné uvedla, že pracuje pro společnost s názvem „Anaid“, od této společnosti je také vyplácena. K první kontrolované osobě uvedla, že tato zastupuje pracovníci, která odjela domů. Zaměstnanci společnosti BAUHAUS nebylo o působení subdodavatelské společnosti nic známo. Žalobce a jeho zaměstnanci uvedli, že úklid probíhá na základě smlouvy mezi žalobcem a dodavatelskou společností „Anaid“. Předsedkyně představenstva Družstva AnaiD mimo jiné uvedla, že má se žalobcem podepsanou příkazní smlouvu. Činnost na pracovišti spočívá v navážení úklidových prostředků a pokynech a kontrole úklidů pracovníků (jaké práce mají vykonávat). Dle zmíněného protokolu nebyly zjištěny nedostatky.

V. Posouzení věci krajským soudem

58. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou.
59. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
60. Předně se soud zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí.
61. K žalobní námitce nedostatečného vypořádání odvolacích námitek, krajský soud uvádí následující. Pokud by žalovaný opomněl vypořádat některou z námitek uplatněných v odvolání, založil by tím nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Odvolací orgán nicméně nemusí detailně reagovat na každý dílčí argument obsažený v odvolání. Postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), popř. lze akceptovat i odpověď implicitní (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Odvolací orgán nemusí ani opakovat argumentaci prvostupňového správního orgánu (např. pokud byla obsahově stejná námitka uplatněna již v řízení před prvostupňovým správním orgánem a odvolací orgán reakci prvostupňového orgánu na danou námitku považuje za dostatečnou). Krajský soud připomíná, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v rámci soudního přezkumu je pohlíženo jako na jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-92). Z toho vyplývá, že jednak případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit odvolací orgán, jednak odvolací orgán nemusí opakovat argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí, pokud se s ní ztotožní. K takové situaci došlo v nyní souzené věci. Podstata převážné části argumentace, která byla obsahem odvolacích námitek, již byla detailně, komplexně a přezkoumatelně posouzena inspektorátem. Jestliže se žalovaný s posouzením inspektorátu ztotožnil a odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, nelze takový postup považovat za nedostatečné vypořádání odvolacích námitek. Pro žalobce jsou zcela seznatelné důvody, na základě kterých bylo napadené rozhodnutí vydáno. Ostatně tyto důvody před soudem žalobce rozporuje.
62. Podstatou věci je spor o to, zda došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, resp. zda lze dle skutkových okolností uzavřít, že žalobce umožnil výše zmíněným pracovnícím (cizinkám) výkon nelegální práce.
63. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

64. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*
65. Podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti *za přestupek lze uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), e) nebo g), nejméně však ve výši 50 000 Kč.*
66. Podle § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti *pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.*
67. Podle § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti *pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.*
68. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“) *závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.*
69. Podle § 2 odst. 2 zákoníku *závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.*
70. Podle § 3 zákoníku práce *závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.*
71. Stran § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti je třeba vyložit pojem závislá práce, jak ji definuje § 2 odst. 1 zákoníku práce. Vymezením definičních znaků závislé práce obsažených v § 2 odst. 1 zákoníku práce se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaném pod č. 3027/2014 Sb. NSS. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.*“ Podmínky zakotvené v § 2 odst. 2 zákoníku práce, za nichž má být závislá práce vykonávána, nejsou samostatnými znaky závislé práce, jsou však významnými vodítky, na základě nichž lze usuzovat, zda jsou v daném případě znaky závislé práce naplněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soud v rozsudku ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015-27).
72. Cílem takto vymezených znaků závislé práce ve vztahu k nelegální práci je zejména zabránit zastření existence faktického pracovněprávního vztahu uzavřením jiného typu

soukromoprávního smluvního vztahu. Správní orgán zjišťuje faktický vztah a porovnává a ověřuje, zda formální smluvní vztah odpovídá skutečnému postavení a činnosti pracovníků. Pro zjištění stavu věci proto bude nutné naplnění znaků závislé práce v případě zastřené pracovního vztahu zkoumat zejména perspektivou dotčených pracovníků, tedy jejich faktického postavení v daném vztahu, nikoli z hlediska toho, jak je či není vztah smluvně upraven. Skutečnost, že mezi obviněným a pracovníky není přímý smluvní vztah, je pro posouzení naplnění znaků závislé práce irelevantní. Formální smluvní vztah, ať už existuje či neexistuje, není způsobilý prokázat, že přestupek nebyl spáchán, neboť podstatou zastřené pracovního vztahu jako formy výkonu nelegální práce je právě to, že formální úprava soukromoprávního vztahu neodpovídá jeho skutečnému obsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 1 Ads 60/2021-41). V případě, kdy jsou naplněny znaky závislé práce, mají smluvní strany omezenou smluvní volnost a musí respektovat zákonný příkaz, aby tato práce byla vykonávána v základním pracovním vztahu (srov. bod [28] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2018, č. j. 9 Ads 357/2017-42).

73. Pokud tedy v dané věci správní orgány uzavřely, že přestože žalobcem formálně doložený stav (smlouva o dodávce úklidu, objednávka, faktura, dohody o provedení práce pracovníků s BA-ST, příjmové doklady) by mohl nasvědčovat výkonu závislé práce kontrolovaných pracovníků pro BA-ST, zjištění správních orgánů takový závěr jednoznačně vyvracejí, mělo by z napadeného rozhodnutí a správního spisu vyplývat, že na základě zjištěných skutečností byly naplněny všechny znaky závislé práce: zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.
74. Osobní výkon práce ze strany shora zmíněných cizinek žalobce nepochybně a ani soud nemá důvod naplnění tohoto znaku závislé práce rozporovat. Z protokolu o kontrole plyne, že pracovníce vykonávaly práci osobně, přičemž popsaly, jakou činnost na pracovišti vykonávaly (úklidové práce). Podmínku osobního výkonu práce tedy považuje soud za splněnou.
75. Podmínka soustavnosti je podle krajského soudu rovněž naplněna. Z výpovědí pracovníků lze dovodit, že pracovaly na určených pracovištích společnosti BAUHAUS v rozmezí od jednoho týdne až po dobu celých měsíců i let. Činnost pracovníků proto nelze považovat za jednorázovou nebo nahodilou a z ničeho nevyplývá, že by se jednalo např. pouze o seznamování potenciálních zaměstnankyň s podmínkami výkonu práce. Přestože jedna z pracovníků (konkrétně paní Y.) dle svého vyjádření pracuje 2 až 3 měsíce, potom odjede na Ukrajinu a potom zase zpět, nejedná se o výkon práce jednorázový či příležitostný, ale soustavný, byť nerovnoměrně rozložený. Z písemného poskytnutí součinnosti plyne, že v daném režimu paní Y. pracuje 2,5 roku.
76. Podmínku výkonu práce jménem žalobce považuje krajský soud také za splněnou. Správní orgány nepochybily, pokud zohlednily, jak se pracovníce jevíly třetím osobám. Pracovnice uklízely v místě, kde žalobce plnil závazek vůči svému klientovi, měly přístup do zázemí žalobce, kde si mohly brát pracovní prostředky a měly na sobě pracovní oděv (tričko) s logem žalobce. Z pohledu třetích osob tak nebylo možné pracovníce odlišit od případných kmenových zaměstnanců žalobce. Skutečnost, že pracovní oděv nebyl označen nápisem „DODAVATEL“, jak bylo sjednáno ve smlouvě o dodávce úklidu, svědčí spíše pro závěry o formálním charakteru zmíněné smlouvy. Nicméně to, jak se

pracovnice jevíly třetím osobám, je třeba hodnotit pouze jako doplňkové, resp. druhotné hledisko.

77. Podstatnější je, že se správní orgány rovněž zabývaly otázkou, zda byla v dané věci naplněna hospodářská či jiná osobní závislost pracovnic na žalobci, která se ve znaku výkonu práce jménem zaměstnavatele koncentruje (srov. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013).
78. Krajský soud má ve shodě se správními orgány za to, že v dané věci byly pracovnice hospodářsky či osobně závislé fakticky na žalobci.
79. Pracovnice soustavně působily jako pracovní síla, která byla k dispozici pro plnění podnikatelského záměru žalobce (z materiálního hlediska plnily závazky žalobce vůči společnosti BAUHAUS), přičemž odměna za tuto činnost byla ekonomicky významným zdrojem příjmů pracovnic.
80. Jakým způsobem jim byla mzda vyplácena, není pro posouzení jejich hospodářské závislosti na zaměstnavateli klíčové. I kdyby byla v dané věci odměna pracovním vyplácena prostřednictvím subdodavatele, jak dokládá žalobce, nemělo by to na závěr o hospodářské závislosti pracovnic na žalobci vliv, neboť by se jednalo o odměnu, která souvisela s množstvím práce vykonané pracovníci pro žalobce (srov. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ads 151/2015). I z pohledu odměňování by tak působil subdodavatel jako pouhý „prostředník“. Krajský soud souhlasí se žalobcem, že z ekonomického pohledu by bylo naprosto nelogické a pro žalobce nevýhodné, aby zaplatil za úklidové služby subdodavateli a současně, aby vyplácel mzdu jednotlivým pracovním. Nicméně to, že si zaměstnavatel nechá zajistit úklidové práce prostřednictvím subdodavatele namísto vlastními zaměstnanci a namísto mzdy vyplácené zaměstnancům tak hradí cenu za poskytnuté úklidové práce subdodavateli, již tak ekonomicky iracionální není.
81. Úklidové práce byly vykonávány primárně pro potřeby žalobce, aby došlo ke splnění závazku žalobce vůči jeho klientovi a v místě, kde žalobce závazek vůči svému klientovi plnil. Ze smlouvy o dodávce úklidových prací je zřejmé, že subdodavatel se s pracovníky na provádění úklidových prací pro žalobce mohl dohodnout vždy až podle potřeby a na podnět žalobce, který mu zadával objednávky. Ze smlouvy o dodávce úklidu plyne, že jejím předmětem je provádění pomocných úklidových prací zhotovitelem, které nelze vzhledem k nepravidelnosti a nárazovosti zabezpečit trvalými pracovníky objednatele a za podmínek dále uvedených. Dále jsou ve smlouvě o dodávce úklidu označeny profese (uklízeči, toaletáři, pracovníci pro mytí oken apod.), v nichž bude zhotovitel zajišťovat plnění úkolů na vybraných zakázkách objednatele v Brně na ploše maximálně 32 000 m². Činnost žalobce v oblasti poskytování úklidových prací společnosti BAUHAUS lze z pohledu krajského soudu jednoduše shrnout takto: žalobce uzavře se svým klientem smlouvu o provádění úklidových prací a jelikož ji není schopen personálně pokrýt, současně uzavře smlouvu o dodávce úklidu s poskytovatelem (subdodavatelem), který v prostorách klienta tuto službu zajistí (sežene pracovnice na úklid). Subdodavatel tak působí i v tomto směru pouze jako „prostředník“, nikoli jako subjekt, který by vytvářel předpoklady pro výkon práce a který by nesl riziko neúspěchu. Takovým subjektem byl žalobce. Tomu nasvědčuje i vyjádření jednatele žalobce v rámci poskytnutí součinnosti, že pokud by se pracovnice zajištěné subdodavatelem nedostavily na úklid do provozovny BAUHAUS, musel by žalobce vykrýt tento výpadek vlastními zaměstnanci. K tomu je

možné poznamenat, že v takovém případě si lze s ohledem na charakter vykonávané činnosti jen stěží představit, jak by byla odlišitelná práce vykonaná kmenovými zaměstnanci žalobce od práce vykonané „subdodavatelsky“.

82. Není pochyb o tom, že pracovnice nevykonávaly práci na odpovědnost společnosti BA-ST či jiného subdodavatele, ale pracovaly na zakázce žalobce, za jejíž realizaci nesl veškerou odpovědnost samotný žalobce. Za nedodržení kvality zodpovídal výhradně žalobce. V této souvislosti inspektorát správně poukázal na „Záznam o provedeném úklidu“ z pracoviště na ulici Řečkovická, kde je uvedeno telefonní číslo oprávněné osoby žalobce, která má být kontaktována v případě nespokojenosti s provedeným úklidem. Krajský soud k tomu dodává, že odpovědnost je sice „pouhou“ podmínkou výkonu práce (§ 2 odst. 2 zákoníku práce), nicméně jak bylo zmíněno výše, jde o významné vodítko pro posouzení naplnění znaků závislé práce (§ 2 odst. 1 zákoníku práce).
83. Správním orgánům se sice nepodařilo najisto prokázat, že pracovní prostředky umístěné v zázemí žalobce ve skutečnosti nepatřily subdodavatelé nýbrž žalobci. Avšak zaměstnavatel dopouštějící se nelegálního zaměstnávání nemůže jednoduše „uniknout odpovědnosti“ kupříkladu tvrzením, že si ve smlouvě se svým dodavatelem sjednal, že pracovní pomůcky poskytne pracovníkům výhradně dodavatel. Jak k tomu uvedl Nejvyšší správní soud ve shora zmíněném rozsudku č. j. 2 Ads 151/2015 – 27: *„Pokud správní orgány prokážou naplnění veškerých znaků plynoucích z § 2 odst. 1 zákoníku práce, půjde o výkon závislé práce i tehdy, neposkytuje-li zaměstnavatel svému zaměstnanci za jeho práci mzdu, plat či odměnu, případně nehradí-li zaměstnavatel náklady spojené s výkonem práce zaměstnance, či odmítá-li zaměstnavatel přijmout odpovědnost za práci vykonanou zaměstnancem, anebo není-li práce vykonávána v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele nebo na jiném dohodnutém místě, jak vyžaduje § 2 odst. 2 tohoto zákona.“*
84. Uvedená skutečnost (hospodářská či osobní závislost pracovníků na žalobci) je rovněž významným indikátorem naplnění znaku nadřízenosti a podřízenosti. Jedná se totiž o společný rys a jakýsi leitmotiv všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce (srov. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013 nebo rozsudek ze dne 30. 10. 2015, čj. 5 Ads 92/2015-24). O naplnění tohoto znaku rovněž vypovídá subjektivní vnímání dominantního postavení žalobce, resp. jeho zaměstnanců ze strany pracovníků a jejich snaha vycházet žalobci a jeho klientovi vstříc. Cizinky byly srozuměny s nadřazeným postavením žalobce a podle toho se také chovaly. Neřídily svoji činnost samostatně, kdy úklidové práce podléhaly harmonogramu stanovenému žalobcem, resp. sjednanému mezi žalobcem a jeho klientem – společností BAUHAUS (viz níže). Podřizovaly se pracovní době stanovené žalobcem (nikoli pracovní době stanovené subdodavatelem).
85. Žalobcem namítaná skutečnost, že některé z pracovníků neoznačily za svého zaměstnavatele žalobce (ale např. jiný subjekt) nikterak neprokazuje, že žalobce ve vztahu k těmto pracovníkům reálně nevystupoval v nadřazeném postavení zaměstnavatele. Jak bylo zmíněno výše, pro posouzení naplnění znaků závislé práce není podstatné, kdo si pracovnice formálně „najal“ nebo že se na výkonu dané práce „domluvily“ s jinou osobou a nikoli se žalobcem. Je s podivem, že si pracovnice při kontrole prováděné dne 26. 11. 2018 nevybavily, že by v říjnu či v listopadu 2018 uzavřely dohodu o provedení práce se společností BA-ST. Žádná z pracovníků v rámci své výpovědi neuvědla, že by měla pracovněprávní vztah (formální či faktický) se společností BA-ST. Krajský soud stejně jako správní orgány nepochybně, resp. nehodnotí platnost žalobcem doložených

dohod o provedení práce, nicméně sdílí názor správních orgánů, že tyto dohody slouží k formálnímu zastření skutečného charakteru vztahu mezi pracovníci a žalobcem. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že ty pracovníce, které vykonávaly ve vztahu k žalobci činnost v řádu měsíců, stále vykonávaly tutéž práci na daných pracovištích, i když docházelo ke změně subdodavatelů. Na práci cizinek se tedy nic neměnilo, i když se formálně měnil jejich zaměstnavatel (při žalobcem tvrzeném převodu činnosti obchodní společnosti DOLCE VITA CLEAN na obchodní společnost BA-ST).

86. Podřízené chování pracovníků, resp. dominantní postavení žalobce prokazuje i výkon práce cizinek na základě pokynů žalobce. V okamžiku kontroly sice nikdo dotčeným pracovnícím bezprostředně pokyny neuděloval ani jejich činnost nekontroloval, což ale s ohledem na charakter vykonávané práce nebylo nezbytné, jak správně uvedl inspektorát v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. V řízení však vyšly najevo takové skutečnosti, které bezpečně prokazují, že pracovníce byly fakticky řízeny pokyny žalobce a nikoli pokyny společnosti BA-ST, jak namítá žalobce.
87. Ze součinností poskytnutých paní H., paní S. a paní Y. vyplynulo, že se podřizovaly pokynům pana P. a pana S., tedy osob, které si spojovaly se žalobcem. Pan Š. ze společnosti BAUHAUS zmíněného pana P. označil jako osobu, která má za žalobce na starost ukrajinské pracovníce provádějící úklid.
88. Krajský soud poznamenává, že pokyny ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce nelze chápat jako bezprostřední úkolování zaměstnanců. I rozpis (harmonogram) prací stanovený od žalobce (byť by byl tlumočen a předáván dál pracovnícím zprostředkovaně třetí osobou – např. kolegyní) je formou pokynu, podle něhož pracovníce postupovaly při výkonu práce (srov. bod [20] výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ads 151/2015-27). Po seznámení se s harmonogramem prací či vysvětlení postupu již nebylo nutné setrvale zasahovat do činnosti pracovníků.
89. Krajský soud je tak přesvědčen, že bez faktických pokynů žalobce by práce cizinek nemohla být řádně provedena, neboť ze zjištění správních orgánů vyplývá, že veškeré podmínky výkonu činnosti pracovníků stanovil žalobce.
90. Naopak nic nenasvědčuje tomu, že by pracovníce byly jakkoliv vedeny, kontrolovány či organizovány subdodavatelem – ten se na jejich práci nijak nepodílel. Dotčené pracovníce ani zaměstnanec společnosti BAUHAUS se o žalobcem tvrzeném subdodavateli vůbec nezmiňovali.
91. Podpůrně lze poukázat na skutečnost, že se dotčené pracovníce zcela automaticky podřizovaly pokynům klienta žalobce – společnosti BAUHAUS – byť s touto společností neměly žádný vztah, což dle krajského soudu vypovídá o loajalitě pracovníků vůči žalobci (srov. § 301 písm. d) zákoníku práce a v něm stanovenou povinnost zaměstnance nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele).
92. Krajský soud má s ohledem na výše uvedené za to, že správní orgány nepochybily, kdy po podrobném a logickém zhodnocení důkazů vyloučily možnost výkonu závislé práce pracovníků pro jiného zaměstnavatele než žalobce.
93. Žalobní námitka týkající se postupu správních orgánů v rozporu se zásadou materiální pravdy není důvodná.
94. Správní orgány byly podle § 3 správního řádu povinny zjistit skutkový stav v rozsahu a do míry, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Z § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá,

že k ochraně veřejného zájmu byly správní orgány povinny zjistit všechny důležité okolnosti. V posuzované věci měly správní orgány rovněž povinnost i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch adresátů povinností (§ 50 odst. 3, druhá věta správního řádu). Nicméně i žalobce byl povinen prokázat svá tvrzení (§ 52 správního řádu; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66). Bylo pak na rozhodnutí správních orgánů, které z důkazů provedou, přičemž kritériem bylo posouzení, zda jsou navrhované důkazy způsobilé přinést poznatky ke zjištění skutkového stavu (§ 52, druhá věta, správního řádu; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34). Neprovedení navržených důkazů, pokud by byly potřebné ke zjištění stavu věci, by představovalo vadu řízení, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 13. 11. 2009 č. j. 5 As 29/2009-48).

95. V posuzované věci žalobce namítá, že správní orgány neprovedly výslech žalobcem navržených svědků (pana S. – zaměstnance žalobce, a pana G., tehdejšího zmocněnce společnosti BA-ST). Krajský soud k tomu uvádí, že inspektorát odůvodnil, proč navržené důkazy neprovedl. Dospěl k závěru, že vyjádření navrhovaných svědků by nemohla ke skutkovému stavu přinést ničeho nového. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožnil. V dané věci by provedení výslechu uvedených osob bylo nadbytečné, neboť zde nebyla rozumná pochybnost o otázce, zda se žalobce dopustil deliktního jednání (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18). Inspektorát ve svém rozhodnutí podrobně vysvětlil, že na základě zjištění a důkazů založených ve správním spise je zřejmé, že pracovní výkon kontrolovaných cizinek reálně nevykazoval žádné znaky subdodávky úklidových prací. Žalobcovo tvrzení o výkonu závislé práce kontrolovaných cizinek pro obchodní společnost BA-ST je tak nevěrohodné a správní orgány za této situace nemusely provádět navrhovaný výslech svědků.
96. Krajský soud nepřisvědčil ani obecnému tvrzení žalobce, že odpovědi pracovníků na otázky v rámci poskytnutí součinnosti nebo účastnického výslechu nejsou plně důvěryhodné, neboť pracovníce mnohdy kvůli své pochopitelné neznalosti problematiky uvádějí tvrzení, která jsou ve vzájemném rozporu. Pracovnice odpovídaly jednoznačně a věcně na otázky, které byly jednoduché a zcela přirozeně vycházely ze subjektivního vnímání skutečností týkající se výkonu jejich práce. Krajský soud neshledal, že by za účelem relevantních odpovědí na tyto otázky musely pracovníce disponovat odbornými znalostmi ohledně problematiky zaměstnanosti a nelegální práce. Klíčové pro posouzení dané věci bylo, jak fakticky činnost cizinek pro žalobce probíhala.
97. Ani žalobcovy námitky týkající se zahájení kontroly nejsou důvodné. Pro danou věc je podstatné, že k zahájení kontroly došlo předložením pověření ke kontrole povinné osobě podle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu. Požadavek žalobce, aby byla kontrola zahájena vedoucím kontrolní skupiny nemá oporu v zákoně. Nadto žalobce neuvádí, jak konkrétně mohlo dojít k zásahu do jeho práv tím, že došlo ke změně vedoucího kontrolní skupiny a tato mu byla oznámena po zahájení kontroly.
98. Přisvědčit nelze ani žalobním námitkám ohledně pochybení při provádění důkazu protokolem o kontrole či protokoly o účastnickém výslechu. Součástí spisového materiálu je protokol o provedení důkazů listinou dle § 18 správního řádu č.j. 27463/9.30/19-6 ze dne 1. 10. 2019, z něhož je zřejmé, že v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu byly provedeny důkazy listinou přečtením, mj. i protokoly o výslechu účastníka řízení – paní

H., paní P. a paní S., jakož i protokol o kontrole, přičemž žalobce se k provedení důkazu odstavil společně se zplnomocněným zástupcem. Zmíněné listiny evidentně byly součástí správního spisu, se kterým se mohl žalobce coby účastník řízení seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu před vydáním rozhodnutí, což ostatně žalobce učinil.

99. Důkaz v podobě protokolu o výsledku jiné kontroly provedené Oblastním inspektorátem práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu, který soud provedl v rámci ústního jednání (protokol o kontrole ze dne 26. 3. 2020, č. j. 1453/5.71/20-23), není v dané věci relevantní. Předně krajský soud uvádí, že konstatování v rámci kontrol nepředstavuje rozhodnutí ve věci a nemůže tak založit ustálenou správní praxi, a tedy ani žalobcovo „legitimní očekávání“ či „dobrou víru“. Nadto každý případ má individuální rozměr a jde nad rámec nyní souzeného případu hodnotit zákonnost dřívějších postupů jiného inspektorátu práce v odlišné věci. Rozhodující pro posouzení, zda byl či nebyl daný přestupek spáchán, a kdo jej spáchal, tedy musí být dostatečné zjištění stavu věci, nikoli závěry z předcházejících kontrol (srov. bod [44] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 1 Ads 60/2021-41). Zároveň krajský soud poukazuje na podstatný rozdíl od nyní projednávané věci. Pracovnice kontrolovaná v Českých Budějovicích uvedla, že jejím zaměstnavatelem je „Anaid“ (faktický subdodavatel žalobce), kdežto v nyní souzeném případě ani jedna z pěti kontrolovaných pracovnic neoznačila jako svého zaměstnavatele žalobcem zmiňovanou obchodní společnost BA-ST. Podle krajského soudu lze jen stěží předpokládat, že by si žádná z pracovnic při provádění kontroly nevzpomněla na tuto společnost ani na dohodu o provedení práce s touto společností (uzavřenou krátce před provedením kontroly).
100. Pokud jde o namítaný likvidační dopad uložené pokuty, krajský soud uvádí, že se jedná o opožděně uplatněný žalobní bod (§ 71 s. ř. s.).

VI. Závěr a náklady řízení

101. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
102. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. 12. 2022

Mgr. Milan Procházka v. r.
předseda senátu